

ГЛАВА 2

Аурея седеше пред полираното сребърно огледало, но не гледаше в отражението си. Мислите ѝ бяха обзети от едно събитие, което се беше случило наскоро. В съзнанието ѝ изплуваха хиляди мъже и жени, облечени в бели одежди и струпани пред Купола. Никога не беше виждала толкова много жреци и жрици събрани на едно място. Бяха пристигнали в Храма от всички части на Северна Итания, за да присъстват на Церемонията по избирането. Всички жреци и жрици, живеещи в Петте къщи, имаха гости от страната или от другите провинции.

Когато напусна Кулата и се отправи към Купола, съпроводена от висшите жреци и жрици, успя само да зърне многолюдната тълпа. Отвъд морето от бели фигури, се простираше едно още по-многолюдно множество от обикновени мъже, жени и деца, които бяха дошли, за да присъстват на важното събитие.

Само висшите жреци и жрици можеха да станат кандидати, да заемат последното свободно място сред Избраниците на Боговете. Аурея беше една от най-младите сред тях. Някои твърдяха, че причината за бързия ѝ възход до тази позиция били силните ѝ Дарби. При спомена за тези коментари, отново я свиваше стомаха от яд.

Не е честно от тяхна страна. Знаят, че ми отне десет години упорита работа и отдаденост, за да стигна така бързо до този пост. А сега, когато вече беше една от Белите, какво ли си мислеха за нея? Дали съжаляваха за изказаното мнение? Испита смесени чувства на състрадание и триумф. Станаха жертви на собствените си амбиции. Глупаво разсъждават, ако се надяват боговете да обърнат внимание на лъжите им. Вместо това с постъпката си доказват, че са непристойни. Белите не бива да разпространяват неверни слухове.

Връщайки се в спомените си, мислено се видя да преминава разстоянието от Кулата до Купола. Висшите жреци и жрици оформяха кръг около подиума вътре. Олтарът, най-свещеното място в Храма, се издигаше в центъра. Представляваше просторна петстенна конструкция с височина около три човешки боя. Всяка стена приличаше на висок триъгълник, който се разтваряше навън, за да посрещне последователите си при съответните поводи. Тогава петте стени се отваряха и опираха в пода, а отвътре се откриваше маса с пет места около нея. Когато Белите желаеха да проведат поверителен разговор, стените се сгъваха нагоре, за да се затворят и да изолират едно място, от което не излизаше никакъв звук.

Олтарът се отвори като разцъфнало цвете, когато четиримата Бели се качиха на стъпалата на подиума и се обърнаха към множеството. Аурея затвори очи и се опита да си спомни точните думи на Джуран.

– Чайя, Хуана, Лор, Ирана, Сару. Приканваме ви, наши божествени пазители и водачи, да се явите днес пред нас, тъй като дойде времето да изберете петата си и последна представителка. Тук ви очакват вашите достойни, способни и отдадени последователи: нашите висши жреци и жрици. Всички са готови и желаят да ви посветят живота си.

Сякаш нещо във въздуха заблестя. Доколкото си спомняше, Аурея се беше сепнала от това раздвижване. Пет фигури от сияйна светлина се бяха появили на подиума, полупрозрачни зрителни илюзии, напомнящи човешки същества. Наблюдаващите жреци и жрици ахнаха от вълнение. Отдалече бяха достигнали викове „Боговете се явиха!“.

Ах, колко са красиви, усмихвайки се си помисли тя.

Боговете съществуваха невидимо и неусетно в магията, с която бе пропит целият свят, във всяка скала, във всяка капка вода, всяко растение, всяко животно, всеки мъж, жена и дете, във всяка материя, освен ако не пожелаеха да повлияят на света. Когато избираха да се покажат, превръщаха магията в светлина и я трансформираха в тела на пленително красиви човешки създания.

Чайя беше висок и облечен като владетел. Приличаше на кралска особа, с благородно и красиво лице, като изваян от мрамор. Косата му се развяваше сякаш нежен вятър я подухва. *А очите му... Аурея въздъхна. Очите му бяха толкова чисти и искрени, но и топли и... любящи. Наистина обича всички ни.*

За разлика от Хуана. Външният ѝ вид вдъхваше страхопочитание и неумолимост – красива, но жестока. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите, излъчваше мощ. Очите ѝ шареха из тълпата, сякаш издирваха някого, когото да накажат.

Облеклото на Лор беше по-неофициално, въпреки по-импозантната му стойка в сравнение с останалите богове. Носеше блестящи доспехи. Преди Войната на Боговете войниците се прекланяли пред него.

Ирана беше толкова усмихната, припомни си Аурея. Красотата ѝ беше по-женствена от тази на Хуана, изглеждаше и по-младолика. Тя бе любимка на по-младите жрици, покровителка на жените. Но бе изоставила ролята си на богиня на любовта, след като се беше присъединила към останалите богове.

Последният бог, който Аурея беше забелязала, беше Сару, покровителят на търговците. Говореше се, че някога бил бог на крадците и комарджиите, но Аурея не вярваше, че това е истина. Осанката му беше фина. Почитаха го интелектуалците и хората с изтънчен вкус.

При появата на боговете всички се приведоха към земята. Аурея все още си спомняше колко гладка бе каменната настилка на пода, беше я почувствала с челото и дланите си. Беше настъпила тишина, последвана от дълбок, мелодичен глас, който беше изпълнил Купола.

– Стани, народе на Итания.

Докато се изправяше на крака с останалите хора от тълпата, Аурея трепереше от вълнение и страхопочитание. Не се беше чувствала толкова развълнувана, откакто беше пристигнала за пръв път в Храма преди десет години. Беше я обзело едно завладяващо удоволствие, чувстваше се така вдъхновена. След толкова години в Храма, малко неща можеха да я разтърсят така дълбоко и да я завладеят изцяло.

Гласът заговори отново и тя осъзна, че това бе гласът на Чайя:

– Неотдавна, преди няколко века, боговете воюваха с богове и хората воюваха с хора. Тези битки предизвикаха много мъка и разрушения. Ние, петимата, се почувствахме много огорчени и се нагърбихме с едно велико дело. Да превърнем хаоса в ред. Да се възцари мирът и благоденствието в света. Да отървем хората от жестокостта, робството и лъжите. И така започнахме тежка битка и преобразихме света. Но не можем да променим душите и сърцата на всички мъже и жени. Можем

само да ви съветваме и да ви вдъхваме сила. За да ви помогнем, избрахме наши представители сред вас. Задължението им е да ви защитават и да бъдат връзката ви с нас, вашите богове. Днес ще изберем петият ни представител от тези, които вие излъчихте като най-достойни за тази отговорност. Нашият избраник ще дарим с безсмъртие и огромна сила. Когато дарът ни бъде приет, още една част от великата ни задача ще бъде изпълнена.

Богът беше прекъснал речта си. Аурея беше очаквала тя да бъде по-дълга. В залата се беше възцарила такава тишина, че тя бе сигурна, че всички мъже и жени са притаили дъх. *Аз също бях притаила дъх*, спомни си тя.

Тогава бе настъпил моментът, който никога нямаше да забрави.

– Благославяме с този дар Висшата жрица Аурея от семейство Дайър – беше съобщил Чайя, обръщайки се с лице към нея. – Пристъпи напред, Аурея от Белите.

Аурея си пое дълбоко дъх, потрепери и онова безмерно въодушевление я обгърна отново. В онзи момент то се беше смесило със същински ужас. Да се доближи толкова до истински бог. Цялото внимание на хиляди хора се беше съсредоточило върху нея, а вероятно и тяхната завист.

Сега беше смекчено от реалността на нейната съдба. От момента, в който беше избрана, почти не беше имала време за себе си. Дните ѝ бяха запълнени от срещи с владетели и други важни хора, а трудностите изникваха от езиковите бариери и невъзможността да се дават обещания, които другите Бели все още не бяха готови да осъществят. Единственото време, когато оставаше сама, беше късно нощем, когато се предполагаше, че трябва да поспи. Оттогава всяка нощ се будеше, опитваше се да подреди всичко, което ѝ се случваше. Тази нощ крачеше из стаята си и най-накрая седна пред огледалото.